

Dor de bunici

Claudiu Românu

Îmi trec prin gând doar amintiri
Și-n suflet mi se stoarce dorul,
Gândindu-mă la povestiri...
Și cum ardea acas' cuptorul.

Gândindu-mă la ei cu drag,
La mâinile cu greu trudite,
Și la mirosul ca de fag...
La zâmbetele lor vădite.

Mi-e dor, mi-e dor și mă apasă,
Pe inimă se-aștern doar frici,
Căci nu mai știu ce-o fi acasă...
În casa sfântă... la bunici.

Mă simt cu totul înconjurat
De dor, emoție, vreme lungă...
Și gândul mi-e amenițat
Căci moartea la ei o s-ajungă.

Dă, Doamne, din puterea Ta,
Și când mă voi întoarce-acasă,
Ca să mă poată-ntâmpina
Și să mai stau cu ei la masă.

Vreme, nu mai alerga,
Fiindcă nu ești fugărită,
Mai ia un sfert din viața mea
Și fă-mi dorința-ndeplinită!

Căci pentru mine-i o smerenie
Să-i prețuiesc în infinit...
Pe-aceia, care cu sfințenie
Mă iubesc neconținut!

Și parcă îi aud mereu
Și parcă lacrimi curg pe față,
De dorul lor, de dorul meu...
Se stinge viață lângă viață!

- 17 noiembrie 2018 -